

Mooi hoekje te Amersfoort.

Foto van D. F. Eberhardt, Baarn.

CHRISTELIJKE VROUWEN.

DE vrouw kan in onzen tijd wel genieten van de algemeene belangstelling. Zij is bezig, zich haar kracht bewust te worden. Zij is evenzeer bezig, de plaats in te nemen, die haar als vrouw toekomt.

Dat kan zij alleen bereiken ten koste van een geweldige worsteling. Niet zonder meer wordt haar toegestaan, haar taak als vrouw te vervullen. Heel wat vooroordeelen moeten overwonnen worden, heel wat beletselen uit den weg geruimd.

En dan..... in de worsteling verliest de vrouw wel eens de juiste proporties uit het oog. Ze is nog niet zeker; ze wil soms te veel. Daar komt bij, dat de vrouw niet steeds in staat is, nu reeds de plaats in te nemen, die ze innemen moet. Immers, ze is eeuwen lang in een hoek geduwd, ze werd eeuwen lang van haar taak afgehouden. Ze is er aan ontwend geraakt, zich op de juiste wijze te doen gelden.

Daarom heeft de vrouw het ook juist zoo moeilijk. Zij moet zoeken en tasten, vergist zich herhaaldelijk en stelt zich daardoor bloot aan allerlei critiek.

Dat alles is nu evenwel niet onoverkomelijk. De vrouw zal, sterk geworden in den strijd, aanstonds wel tot het juiste evenwicht kunnen komen. Ze zal leeren, wat ze te doen heeft en hoe ze het te doen heeft, mits ze *vrouw* wil blijven.

Veel te vaak nog wil de vrouw haar taak vervullen, zooals de man het zou doen. Veel te vaak ook tracht ze, de plaats van den man in te nemen.

Onze christen-vrouwen hebben het al heel moeilijk. Ook zij hebben met veel tegenkanting te worstelen, wat ten gevolge heeft, dat zij zich wel heel vaak bepalen tot het houden van allerlei redeneeringen, tot het bespreken van allerlei onderwerpen, zonder dat het verder komt.

De christelijke vrouwenbeweging heeft verder naar buiten zóó beslist en zóó vaak een „tegen” ze laten hooren, dat ze niet zoo licht toekomt aan *opbouwenden* arbeid.

Maar waar me toestemmen, dat de moeilijkheden zoo groot zijn, moeten we er bijvoegen, dat ze overwonnen *moeten*.

De christen-vrouw mag niet achteraan komen, ze moet voorop gaan.

Zal ze dit kunnen?

Wij zijn in 't bezit van een zekere hoeveelheid gemeenplaatsen, waarmee we wonderen denken te kunnen doen. Zoo wordt ook onder de christen-vrouwen gehoord, dat de strijd moet aange-

bonden tegen het revolutiebeginsel op het terrein der vrouwenbeweging.

We denken, dan al heel wat gezegd te hebben. En we vergeten, dat we zoo menigmaal trachten, onze vrouwen te winnen voor een *leuze*.

Ach, dat zal ons niet baten.

Menigmaal is het, alsof onze vrouwen worden opgeroepen ten strijde voor het christelijk beginsel, een grootheid buiten ons en ons toch eigenlijk vreemd blijvend. Dat brengt dorheid en matheid. Onze vrouwen worden er toch eigenlijk niet warm voor.

Let maar eens op. Ze worden telkens weer opgeroepen tot een vergadering, om „nieuwe bezieling op te doen,” alsof die zóó maar te verkrijgen was. Ze komen samen, ze zingen hun liederen, ze hooren redevoeringen aan en..... dan gaan ze weer naar huis en is alles weg. Even later is een nieuwe vergadering noodig voor wéér nieuwe bezieling.

Maar met dat al komt de christen-vrouw achteraan. Ze weet niet, wat ze wil en waar het heen moet. Ze is zich niet klaar bewust van haar taak in huisgezin, kerk en maatschappij. Ze staat nog zoo onzeker in het leven. En als dan aan de overzijde de vrouwen een overwinning hebben bevochten, ja, dan eindelijk komt ook de christen-vrouw, om, zij het dan ook schoorvoetend, van de overwinning te profiteeren. Denk maar eens aan het kiesrecht, dat door de vrouw veroverd werd en waarvan nu ook door de christenvrouw gebruik wordt gemaakt, al laat ze ook een „tegen” hooren.

De christen-vrouw lijdt aan het algemeen tekort in onze dagen. Ze is te weinig *christen*-vrouw.

Natuurlijk spreek ik hier in 't algemeen. Er zijn uitzonderingen, maar de enkelen vallen in 't niet bij de zeer velen.

Ga het maar eens na.

Waarin onderscheidt de christen-vrouw zich van de vrouw van de wereld?

In de mode? Er is al heel weinig van te zien. De christen-vrouw brengt de mode van de wereld zelfs in de kerk.

Waarin dan?

O, zeker, de christen-vrouw vloekt niet, danst niet, gaat niet naar het tooneel.

Maar..... wat *doet* de christen-vrouw eigenlijk? Gaat zij voorop in den strijd der geesten? Zegt zij duidelijk, hoe het volgens haar christelijk beginsel wezen moet? Zij zegt in de meeste gevallen, hoe het *niet* wezen moet en gaat dan 't liefst maar niet verder.

Ach, de christen-vrouw lijdt, evenals de christen-man, aan verslapping.

Het is alles zoo gemakkelijk en zoo gewoon. Het is alles zoo goed geregeld. Het weggetje, dat geloopt moet worden, is zoo nauwkeurig afgeteekend. Wij weten precies wat mag en wat niet mag. Ons kerk-gaan in zoo gemakkelijk en ons samenleven is zoo vanzelf en onze organisaties zijn zoo goed..... het is alles af en alles gemakkelijk en vlak.

De *strijd* is weg uit ons leven en het *kruis* is weg uit ons leven en de *smaadheid* is weg uit ons leven.

Wij kunnen zoo gemakkelijk *christen* zijn.

Maar als we ons nu eens even gaan indenken, wat het is, *Christus* te volgen, Hem te dienen, dan wordt het *anders*. Dan wordt ons kerk-gaan anders en dan wordt onze omgang anders en dan wordt *alles* anders.

Dan komt er weer de strijd tegen de zonde, maar ook de strijd voor alles wat tot eer van *Christus* is.

Maar dan wordt het ons *ernst*.

Dan geen leuze meer en geen geschermd met vage termen.

Dan komt er een heilige zelfverloochening en een blij beleven. En daarin ligt nu het behoud. Wij kunnen gerust alle actie laten varen, wanneer er niet in ons hart is de drang naar gewillige overgave uit liefde tot *Christus*. Wij kunnen gerust alle verenigingsarbeid stopzetten, indien daar niet is een „heilig moeten.”

Ach, wij zijn zulke lauwe en flauwe christenen. Maar wie geworsteld heeft, geworsteld ten bloede toe, en wie dan de overwinning behaald heeft over zonde en dood, gaat achter *Jesus* aan en leert doen, wat Hij wil dat gedaan zal worden.

De vrouw, die zich zelf aan *Christus* gaf, kent maar één Naam, die kracht geeft en wijsheid en sterkte.

Christus is haar alles. Voor *Christus* doet zij alles. Voor *Christus* lijdt zij en duldt zij, strijdt zij en ontbeert zij. Er is geen christelijke vrouwenbeweging mogelijk zonder *Christus*. Geen christelijke termen brengen hier baat. Het spreken *over Christus* helpt niet. Hij zelf moet verschenen zijn in het leven. Zijn heilige persoonlijkheid moet kracht van zich doen uitgaan.

En bij onze christen-vrouwen moet er zijn, wat er was in 't hart van die vrouw, die in haar nood *Zijn* kleed aanraakte, opdat er kracht van Hem uit zou gaan.

O, er gaat kracht van Hem uit, als daar maar bij onze vrouwen is een stil verwachten in het geloof, een ernstig gebed om de werking des Geestes, een doen in stilheid van wat Hij gebiedt.

Niet in praten, niet in lange redevoeringen ligt onze kracht.

De band aan *Christus* is ook de band, die onze christen-vrouwen aan elkaar moet binden. En dan, samen, aanvaarden ze hun nieuwe taak. Zonder bravour, maar ook zonder vrees. Niet langs een zorgvuldig afgebakend weggetje, maar zelf nieuwe wegen vindend en werkend aan nieuwe vraagstukken. Alles is niet pas-klaar voor onze christen-vrouw. Het is niet zoo, dat onze vaders, onze groote mannen, haar voorgingen op een weg, waarlangs *zij* nu maar, heel gemakkelijk, hebben te volgen. En zijn wegen, die onze vaders nooit hebben vermoed en waarvan onze groote mannen niets afwisten. *Die* moet de christen-vrouw gaan. *Zij* zelf zal zich een weg te zoeken hebben. En geen ander kan het voor haar doen. *Zij* moet den weg immers gaan *als vrouw*.

Die weg is niet gemakkelijk, ongebaand, woest. Velen zullen teruggaan, als ze zullen begrijpen, wat het gaan op dien weg beteekent.

Zij zijn er zoo aan gewoon geraakt, te roemen in de massa. Wij *tellen* zoo goed. Wij zijn met zóó velen. Ach, zoo bedriegen wij ons zelf. Zeker, er zijn velen, als er niets te doen valt, als we gaan praten en roemen in ons mooie beginsel. Er zijn velen, als het op vlagvertoon aankomt. Er zijn velen, als het gaat om het bijwonen van een „bezielende” vergadering.

Maar de *velen* blijven niet, wanneer de christen-vrouw eindelijk haar taak op zich neemt, het *kruis* op zich neemt, den weg gaat van zelfverloochening en ootmoed.

Dan geen de velen terug.

Het zij zoo.

Wij moeten het ook niet doen, en de *velen* moeten het niet doen, maar *God* moet het doen.

Zonder omzien, zonder tellen, zonder vlagvertoon moet de christen-vrouw het durven wagen. Alleen met *God*.

Wil ze dat? Dan zal er een betere toekomst aanbreken voor ons volk.

Wil ze dat niet? Dan zal *God* haar oordeelen.

Onze tijden zijn zeer ernstig. Laat de Christen-vrouw dat verstaan en, strijdend haar strijd, het wagen alleen met Hem, die *Zijn* werk voltooien zal, opdat *Zijn Koninkrijk* kome en *Zijn Naam* geheiligd worde.

Hij zal het doen.

Er kome weer die diepe afhankelijkheid, die het gevolg is van het kennen van eigen onmacht en daarom uit den nood leert roepen tot Hem, die kracht geeft, om het *alles* te volbrengen.

Laat ons bidden, of we niets vermochten, werken, alsof alles kon volbracht.

K.